

i Ze sborových akcí

Út	17. 2.	14:30	setkání starších věkem
Út	17. 2.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Čt	19. 2.	19:00	setkání Křesťanské akademie: Prof. PhDr. Jan Sokol, Ph.D., CSc
Ne	22. 2.	9:30	1.postní neděle - bohoslužby s Večeří Páně
Út	24. 2.	14:30	setkání starších věkem
Ne	1. 3.	9:30	bohoslužby (Martin Hrubeš)
Út	3. 3.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Anna Paulová - klarinet)
Út	3. 3.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	3. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	5. 3.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	8. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	10. 3.	19:30	Biblická hodina (Důležité biblické texty - Proroci)
Ne	15. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Ne	15. 3.	11:00	po bohoslužbách proběhne krátká přednáška a rozhovor o významu Jeronýmovy jednoty
Út	17. 3.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Út	17. 3.	19:00	setkání Křesťanské akademie: RNDr. Jiří Grygar, CSc.
So	21. 3.		úklid kostela
Ne	22. 3.		po bohoslužbách výroční sborové shromáždění
Ne	22. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	24. 3.	19:30	Biblická hodina (Důležité biblické texty - Evangelium Matoušovo)
Ne	29. 3.	9:30	Květná neděle - bohoslužby (E. Čašková)
Po	30. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX}$ 2 ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Při jedné večeři

Obsah

Pozvání pro všechny	2
Přijď na kus řeči, Pane, k nám	5
Proč jsem Karlík	7
Z Pamětí Jana Špačka IV.	8
Kázání Jana Husa na neděli Masopustní	10
Seniorátní mezisborový rozhovor o samofinancování	11
Syn-hodos – Společně na cestě	12

Pozvání pro všechny

Kázání Ester Čaškové na Vinohradech 8.2.2015

Lukáš 14,15–24

Počítáte s tím, že se dostanete do Božího království? Nejspíš asi ano, vždyť proto tu jsme. Boží království je cíl, ke kterému směřujeme. A víme, že Hospodář – Bůh pozval „mnoho lidí“. Tak to asi nebude takový problém se tam dostat. Pokud je někde zádrhel, není na té Boží straně. On o své hosty opravdu stojí. Chystá a připravuje slavnost. Boží království je totiž slavnost, hostina, svatba. Není to dražba, nejsou to závody, nejsou to zkoušky. Je to hostina. A hosté jsou připravováni postupně na to, že se něco takového chystá. Nejdřív dostanou všeobecné pozvání. Bude hostina, počítá se s vámi, prosíme, rezervujte si čas. Zatím nikdo neodmítá. A pak přijde konkrétní, osobní pozvání – vše je připraveno, už se čeká jen na vás.

Docela si takhle umím představit celý život křesťana. Vždyť nás Pán Bůh pořád zve, znovu a znovu slyšíme, jak je vytrvalý ve své lásce, ve své péči, ve svém žehnání. A pak přijde ta poslední chvíle, kdy uslyší: Tak pojd', už na tebe čekám. Jsí můj vzácný host. Není to úplně běžná představa smrti, ale pokud rádi zpíváte písničku Sváti Karáska o svatbě v Káni, možná se vám také vryla: *své smrti až přejdeš most, Bůh zavolá: další host, nově host k nám vešel na slavnost*. A jak tady čteme, je to představa dobře biblická.

Jenomže ne každý pozvaný host na hostinu dorazí. Na poslední chvíli ti pozvání posílají omluvenku. Jako dítěti se mi vždycky zdálo, že je k nim hospodář je

nespravedlivý. Vždyť měli nějakou práci. Koupit pole to není jen tak, člověk si ho musí prohlédnout, ocenit, zjistit, jestli to za tu cenu stojí. A stejně tak i při koupi volského spřežení. A když se někdo žení, tak to má přece přednost, ne? Jenže když dobře čteme ten příběh, zjistíme, že je to jinak. Ten první pozvaný svoje pole už koupil, už ho předtím určitě viděl, proměřil a zjistil, že je to dobrá koupě. Jen se teď chce jít ještě jednou podívat, pokochat, poradovat se, jak dobrý obchod udělal. Ani ten druhý, co kupoval voly, je nevidí poprvé. Rozhodně už se s nimi projel, koupě byla uzavřena, ale teď se mu zdá, že bude příjemnější si je ještě jednou vyzkoušet, než jít na nějakou hostinu. Prostě je to lákavější varianta. No a ten třetí, ten už měl po svatbě – i po svatební noci. Ani se tu neříká, co hodlá večer dělat, protože je to všem jasné: chce si užít klidný večer v soukromí se svou novomanželkou. Netouží po společnosti dalších. Jejich omluvou nejsou žádné akutní a neodkladné záležitosti. Prostě jen zvažili různé možnosti, různé nabídky a rozhodli se pozvání odsunout ve prospěch těch svých věcí. Nejde tedy o alternativu buď všední starosti a práce, nebo oslava. Jde tu o dva různé druhy radosti: o radost, kterou člověk dosáhl vlastním přičiněním, a o radost darovanou bez zásluhy a sdílenou s druhými. To, čemu všichni pozvaní dali přednost, to získali vlastní zásluhou, jsou tak trochu hrdí, že se jim povedla tak pěkná koupě nebo že získali tak pěknou ženu. Možná tomu docela ro-

velký důraz na povzbuzování mladých lidí, aby se na všech rovinách zapojili do života církve, protože oni jsou našim bohatstvím – nyní i v budoucnu.

Praktický přínos? Při setkání bylo vícekrát zdůrazněno, že se ho účastní řada vrcholných představitelů evropských synodů – nejde tedy jen o jednotlivce, ale o lidi, kteří v církvích mají vliv, a tak společné hovoření o různých problémech může mít praktičtější dopad na život církvi v jednotlivých zemích a také na společné postupy. Osobně si tím nejsem zcela jistá – jen pochopit, jak to v jiných zemích a církvích chodí, trvá poměrně dlouhou dobu a zkušenosti z jedné země nejsou snadno přenositelné do situace země druhé. Nicméně tato dlouhá a náročná cesta by mohla vést k reálnému

sblížení. V té souvislosti byl zmíněn dosud neuskutečněný projekt evropského synodu. Je ovšem otázkou, zda by se pro případný evropský synod, o němž se uvažuje, našlo dostatek oblastí, které by bylo možno řešit společně, a přitom účinně. Možná na úrovni globálnějších otázek – například sekularizace, vztah křesťanství a jiných náboženství... Pro jedince ale podobné setkání rozhodně obohacující je – člověk jím získá nadhled a také víc vnímá oblasti, na něž bratři a sestry v jiných zemích pamatují více. Účast některého z členů předsednictva našeho synodu na příštím setkání by zřejmě byla vzhledem k potenciálně většímu praktickému dopadu na práci synodu žádoucí.

Jana Šarounová

ďarské reformované církve o církevních školách v Maďarsku. V současné době má reformovaná církev v Maďarsku 283 škol, zastoupeny jsou mateřské, základní i střední a umělecké školy.

Podmínky, z nichž pocházeli účastníci diskusí, byly různé – mnozí byli učitelé na církevních školách, případně učitelé náboženství na státních školách, ve skupině bylo také několik ředitelů škol. Zajímavé pro mě bylo, že náboženství ve školách ve více evropských zemích je takzvaně dobrovolně povinné – děti mají možnost si vybrat buď etiku, nebo křesťanské náboženství. Druhý referující, dr. Wilfried Hartmann z Německa, sdílel mj. pro mě poněkud neočekávanou zkušenost, že mnozí rodiče, kteří jsou vyznavači jiného náboženství, dají děti často právě na náboženství křesťanské. Povinná výuka náboženství skrývá však dle ředitelky církevní školy z Polska nebezpečí v tom, že náboženství je jen jedním z předmětů ve škole, je založené na znalostech, které se zkoušejí a klasifikují, což děti nevede příliš k tomu, aby našly cestu k víře a církvi – a to hlavně na státních školách, které nemají úzké vztahy na místní sbory. V těchto zemích tedy řeší poněkud jiné problémy než u nás, kde se náboženství vyučuje nepovinně, prakticky jen formou kroužku, kterého se děti účastní v čase, kde ostatní se již neučí, ale hrají si apod. To může klást na naše učitele – na rozdíl od jiných zemí takřka výhradně faráře – větší nároky, ačkoliv nemusí příliš řešit otázku známkování jako jejich kolegové v zahraničí. Většinou se přítomní učitelé shodovali v tom, že je nutno od sebe oddělit od sebe fakta, která učitel vyžadovat může a musí, a víru, kterou naopak vyžadovat nemůže. Jedním ze závěrů skupiny také bylo, aby církve obecně kladly

na výchovu a vzdělávání velký důraz na svých synodech a přebíraly zvláštní zodpovědnost za předávání víry nastupující generaci.

Oslovující bylo také vystoupení dr. Freddyho El-Baiady z Egypta, který mluvil o tom, jak obtížné je být v této oblasti křesťanem, protože křesťané jsou vystaveni často i násilí, ničení majetku. Evangelizovat a šířit křesťanství je v zemi zakázáno. A tak křesťané založili zdravotnické zařízení, které je otevřené muslimům, křesťanům i dalším zájemcům zdarma nebo za minimální poplatek, pracují v něm vedle sebe křesťané a muslimové. To vzbuzuje ve společnosti časté otázky po důvodu tohoto konání – jak to, že spolu můžete pracovat? Proč nám vlastně pomáháte? Dr. El-Baiada mluvil o tom, že došlo dokonce k situaci, kdy nemocnici před radikální bojůvkou bránil vlastním tělem právě muslimský zaměstnanec.

Účastníci vyslechli také informace o situaci na Ukrajině, jejíž bližší zeměpisná poloha byla znát, mnozí tam mají příbuzné a známé, byť třeba maďarské národnosti. Ukrajině byla věnována také sbírka po dobu setkání – nakonec vynesla 770 €, společenství evangelikálních církví na Blízkém Východě bylo poukázáno 530 €.

V neděli ráno pak setkání vyvrcholilo dokončením společného prohlášení a bohoslužbami v luterském kostele přímo na budapeštském hradě. Prohlášení bylo formulováno jako společný závazek v těchto bodech: předávat dále víru a zvěstovat evangelium jak chudým, tak v moci postaveným, vést dialog s jinými církvemi a náboženstvími, věřit, ale dbát také na praktické konání, dále budovat společenství církví v Evropě. V prohlášení byl

zumíme: ten hřejivý pocit zadostiučinění. Jsem dobrý, dokázal jsem to, povedlo se mi to. Nejde o to, že by to bylo zakázané, ale že je člověk zaslepen sám sebou – a přehlédne životně důležitou akci. Nebo má pocit, že se nepotřebuje společně radovat. Vystačí si – se svým polem a volem a ženou.

A to je to, k čemu tohle podobenství ukazuje. Jak jsme na tom? Co je pro nás důležitější a čemu dáváme přednost? Kocháme se svými výkony, svými úspěchy, je to pro nás ta největší radost, jakou si umíme představit? Po čem nejvíc v životě toužíme? Anebo jsme vděční za pozvání někam, kde se nebude všechno točit jen kolem nás, kde budou také druzí lidé a kde si budeme společně s nimi vděčně připíjet na velkorysost Hostitele? Užívat si v soukromí, anebo vytvářet společenství s pohledem dál než k sobě samému? S pohledem na druhé lidi a na Hostitele? O to tady jde. Pozvání odmítli na poslední chvíli. Nechtěli se závazně rozhodnout předem, protože je přece dobře mít zadní vrátka. Když odmítli všichni, zdá se, že hostina nebude. Hospodář se docela pochopitelně rozhněval. Pohrdli jím a urazili ho. Jenže výsledkem jeho hněvu nejsou hromy a blesky, ale naopak ještě velkorysejší pozvání. Služebník dostane úkol: *Vyjdí na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.* Bůh toho prostě nenechá, nevzdá to, i když my odmítneme. Když nepřijmeme my, přijme někdo jiný. Bůh svůj plán prosadí. Nenechá se odradit nezájmem.

Setkání s Bohem je vždy také soudem, ale tady můžeme dobře vidět, že Boží soud neznamená především trest, nýbrž napravení vztahů. Boží spravedlnost vyrovnává nespravedlnosti. Pánu

Bohu nejde o to, aby se mstil a trestal, ale aby dával svoje stvoření do pořádku. Aby vracel do řádu to, co z něj vypadlo. Jeho soud bude hostinou, při které se hladovějící dovolají svého práva. Ti, kdo hladověli a žíznilí po spravedlnosti, budou nasyceni. Do Božího království jsou přijati chudí, kteří opravdu nemají na to, aby si takový „zájezd“ zaplatili. Jsou přivedeni zmrzačení, kteří si zpackali život, chromí, kteří by tam sami nikdy nedošli, a slepí, kteří by sami k cíli netrefili. Pro ty všechny je tam místo. Jsou pozváni a přivedeni. A místo ještě zbude. A tak je služebník vyslán podruhé s naléhavým pozváním i mimo město. Lukáš tady zřejmě myslel na misií mezi pohany. *Přinut je, ať přijdou.* To pozvání je jedinečné, dá se propásnout, proto je třeba zdůraznit jeho závažnost. Že církev díky Augustinovi tehle verš používala také jako nátlak, je nepochopení. Bůh na nikoho nátlak nedělá. Ve víře se ani tlačit na nikoho nedá. Ta je dobrovolným a vděčným přijetím Boží nabídky.

Nebude to nakonec líto těm, kteří pozvání odmítli? Možná to nebylo z jejich strany ani sobectví, ale jen nedostatek víry. Tolikrát přece zdůrazňovali, jak se na to Boží království těší, možná se i každý den modlili „Přijď království tvé“, ale když pak najednou přišlo, byli zaskočení. A zůstali u svých polí, volů a manželek. S tím královstvím Boží vlády se minuli. Nevěřili, že by to mohla být skutečnost. Myslíme to vážně, když vyslovujeme prosbu za příchod Božího království? Byli bychom nadšení, kdyby už dnes přišlo? Nebo bychom si také ještě chtěli něco „užít“, něco dokončit, raději být chvíli ještě někde jinde než se svým Hospodářem? Je to vlastně otázka po opravdovosti naší víry. Kde je Boží místo mezi

těmi našimi poli, voly a manželkami? Má Pán Bůh místo v našich úspěších a výkonech, v našich plánech a v našem těšení? Jak vzácná je nám společná sdílená radost z jeho přízně?

Není na překážku třeba i to, že jeho pozvání – to milostivé, bezpodmínečné, pro všechny – stírá rozdíly, které my si tak pečlivě udržujeme? To společné sdílení má totiž ten důsledek, že už si vzájemně nekonkurujeme. Normální život nás do pozice konkurentů staví. Když koupím pole, už ho nemůže mít nikdo jiný. A já mohu mít trochu škodolibou nebo sobeckou radost, že se mi to povedlo, že jsem lepší než ten druhý, kterým jsem to vyfoukl. Když se ožením, možná je někdo jiný smutný, protože o mou ženu také stál. Ale já jsem lepší a ulovil jsem ji. Tyhle naše soukromé radosti, naše úspěchy mohou být důvodem k závisti a napětí ve vztazích. Ale když se radujeme z toho, že jsme všichni pozváni k Boží hostině, nikomu nic nebereme. Nejsme si konkurenty, protože Bůh má své milosti dost pro všechny. Jeho láska k nám se nezmenší, když přijme i další. Proto víra člověka vede do společenství. Proto potřebujeme církve. Jenže možná právě proto máme ty svoje soukromé radosti radši.

A je to také společenský trend: za největší radost je pokládána ta individuální. A doba nás tlačí ke stále větším výkonům a k tomu „užít si“ to, co jsme získali. A rozevívá propast mezi těmi, kterým se to daří (i když mnohdy za cenu vy-

čerpání, ztráty vztahů, depresí) – a mezi těmi, kteří na to nemají. Boží pozvání dělá z konkurentů bratry a sestry. Ty, kteří jsou přijati bez zásluh, bez jakýchkoli výkonů. Ty, kteří mohou mít naději, že sem patří, že je nikdo nevyhodí, protože tady to není za odměnu. Tady jsou vítáni ti úspěšní stejně jako ti, kterým se život nepodařil. Sebevědomí stejně jako vnitřně zranění a nejistí. Všichni jsme pozváni k hostině, k něčemu dobrému, pěknému. Ke slavné budoucnosti.

To je docela jiný výhled, než jaký je běžně k mání kolem nás. Společnost je plná strachu z druhých, pocitu ohrožení vlastního blahobytu. A strach vede k agresivitě. Nedejme se svést, nedejme si namluvit, že všechno spěje k horšímu a ti druzí jsou našimi nepřáteli. Bůh připravuje hostinu – ne válku. Proto i my můžeme pořádat hostiny v jeho jménu, abychom získali odvahu k tomu jinému postoji k lidem kolem sebe i k budoucnosti světa. Naše setkávání u hostiny stolu Páně je příležitostí, kdy se můžeme vracet do řádu, ze kterého jsme vypadli. Když jsou smazány viny, odpuštěny křivdy, narovnány cesty. Otvírá se před námi dobrá budoucnost, máme se na co těšit.

A to znamená, že můžeme být také otevření vůči všem, kdo ještě mohou do tohoto království patřit. Hostina totiž není za odměnu, ale je to oslava smíření, které Bůh vykonal. *V Kristu smířil svět se sebou a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. (2 Kor. 5,18) Amen.*

lence, která byla pak během setkání několikrát zmiňována – pojem laik a klérus nepatří do novozákonní řeči, laikos je ten, kdo patří k lidu. Všichni křesťané jsou duchovního stavu a je mezi nimi pouze rozdíl úřadu nebo činnosti (podle Luthera). Reformační pojetí laiků otevřelo nové perspektivy pro jejich práci. Každý laik je dospělý svobodný člověk, který odpovědně jedná nejprve ve svém povolání, přesto však jsou laici stejnou měrou posvěcenými kněžími a biskupy, kteří mají být ostatním užiteční a sloužit jim.

V sobotu ráno bylo na programu biblické sdílení, což prakticky znamenalo soustředěnou práci v malých skupinách nad biblickým textem z 1. Kor 12. Závěry v naší skupině směřovaly k tomu, že jednota údů v těle Kristově je důležitá

nejen na úrovni jednotlivých členů sborů či sborů v jedné církvi, ale i na úrovni různých církví – každá může přinést jiný důraz a obohatit druhé.

Velká část sobotního dne patřila práci ve skupinách – ty byly rozděleny podle různých oblastí, kterým se účastníci věnovali: Medicína a sociální oblast, Politika, Kultura a umění, Výchova a vzdělávání, Rodina a soužití generací, Hospodářství a finance, Globální zodpovědnost. Diskuse ve skupinách byla směřována ke třem bodům, které měly shrnout výsledky diskuse – co konstatujeme, co doporučujeme, co chceme dělat.

Účastnila jsem se skupiny, jejímž tématem bylo školství a výchova – setkání začalo dvěma referáty, zajímavé bylo vystoupení bratra Tibora Ábráma z ma-

sboru děláte jako službu, péči, pomoc potřebným na čistě dobrovolné bázi, posun k (důlčí, postupné) profesionalizaci?

5. *Postačí nám pro budoucí postupné osamostatnění církve vyřešit jenom financování?*

6. *Jak se liší pohled jednotlivých sborů v našem seniorátu na budoucí soběstačnost? Neměli bychom hledat řešení společně?*

7. *Máme dost informací o ostatních sborech u nás v seniorátu, čím žijí, jaké mají problémy?*

V podstatě se diskuse tedy týkala tří témat – problematiky finanční samostatnosti ČCE ve vztahu k finančním náhradám a k obětavosti členstva; dále problematiky diakonických a jim podobných projektů na sborové úrovni a naposled pak komunikace, případně sdílení konkrétních problémů jednotlivých sborů seniorátu mezi sebou.

Syn–hodos – Společně na cestě

Setkání zástupců synodálů evropských církví v Budapešti

Ve dnech 30.1. až 1.2. jsem se zúčastnila společně s Pavlem Stolařem 2. setkání zástupců synodálů evropských evangelických církví v Budapešti. Setkání pořádalo GEKE (Společenství evangelických církví v Evropě) a přijelo na něj 92 poslanců 49 evangelických synodů z 23 evropských zemí. Mírně převažovali laici, většinou členové předsednictev synodů, ale byli mezi nimi i „proští“ synodálové, tak jako já. Jednacím jazykem byla něm-

Jestli jsem dobře poslouchal, panovala v podstatě shoda v tom, že finanční samostatnosti by ČCE byla schopna během procesu odluky dosáhnout i bez použití finančních prostředků přiznaných ČCE zákonem 428/2012, pokud by to bylo třeba.

V oblasti diakonických projektů došlo spíše na výměnu zkušeností a názorů – celá problematika je prozatím na svém počátku a jak termíny, tak podmínky takových projektů budou (předpokládám) teprve projednávány letošním synodem. Tomuto stavu odpovídal i směr diskuse. Z rozhovoru nad posledním okruhem vyplynula chuť do dalšího setkání s obdobnou tematikou, a to v čase před synodem, na který by byli pozváni i synodálové, a rozhovor by se týkal záležitostí připravovaných k projednání na synodu.

Okolo druhé odpolední se asi třicítka účastníků odebrala v pokoji ze střešovickeho sboru (odhad počtu je pouze neodborný, ale doufám, že není nijak moc nepřesný).

Matěj Cháb

čina a angličtina, což nebylo vždy praktické – plenární jednání se sice tlumočila, ale ve skupinách byla diskuse vzhledem k převažujícímu počtu německy mluvících účastníků obvykle vedena hlavně německy, takže výhradně anglicky mluvící účastník byl za chvíli tak trochu ztracen.

V pátek večer přednášel dr. Daniel Garrone z valdenské církve na téma Co znamenala reformace pro laiky a má své dopady dodnes? Věnoval se ústřední myš-

Milý Pane Bože,

Přinášíme Ti nyní všechny ty, kdo vědí, že potřebují tvoji pomoc a podporu, ale i ty, kdo si to neuvědomují, také ty, kdo o ni nestojí, kdo spoléhají jen na své síly.

Prosíme tě za naše, blízké i přátele a známé, o nichž víme, že ztrácejí síly, ať už stářím nebo nemocí, kteří se musí učit žít v jiných podmínkách, než když byli plně při síle, za to, abys jim dával sílu a odvalu a moudrost na každý den, stejně tak i jejich rodinám a všem, kdo jim pomáhají.

Prosíme tě za ty, kdo se trápí špatnými vztahy, za ty, kdo si připadají sami – Pane dávej jim prosím vědomí Tvé blízkosti, ale posílej jim také ty, kteří budou

s nimi, také nás. Za všechny, kdo jsou v jakékoliv tísní, kdo mají strach

Prosíme tě za ty, kteří slyšeli evangelium, ale neoslovilo je, za ty, kteří se od víry vzdálili kvůli jiným věcem, za ty, kdo se nechali odradit nedokonalostí nás křesťanů, za ty, kdo v sobě chovají nesmiřitelnost a výčitky, které jim brání přijímat Tvou lásku.

Prosíme tě také za svět kolem nás, prosíme zabraňuj šíření zrůdných ideologií, zachraň nás lidi z důsledků lidského hříchu. Pomož nám křesťanům, církvím a jejich představitelům nacházet správné postoje a nebát se k nim přiznávat, i když to může být nepopulární.

Amen

Přijď na kus řeči, Pane, k nám

O jedné večeři

Když Mikuláš Vymětal přišel poprvé s myšlenkou, že by chtěl v prostorách vinohradského sboru uspořádat křesťansko–muslimsko–židovskou večeři, musela jsem o tom chvíli přemýšlet. Jestli mi to přijde k něčemu, jestli bych se chtěla účastnit, jestli mi to náhodou nevadí, a pokud ano, proč. Trochu jsme o tom mluvili i s lidmi ze sboru – mírné rozpaky nebyly jen na mé straně. A tak jsem zaujala tak trochu indiferentní postoj, který byl dle mého vnímání cítit i při rozhodování staršovstva – společná večeře s bližními není nic proti ničemu, to přece není žádné ustupování z našich věroučných pozic, není žádný důvod naše prostory neotevřít, bylo by to dokonce trochu absurdní, říkáme-li si křesťané. To ale ještě nutně neznamená, že tam pů-

jdeme.

Týden před ohlášenou večeří se situace trochu zkomplikovala, poté co Mikuláše zadržela policie na demonstraci, kde se společně s pár lidmi stavěl proti aktivitám skupiny Islám v České republice nechceme. Začaly se objevovat výhrůžky, namířené i proti připravované večeři (např. „nejlepší by bylo tam vyltnout a všechno tam vystřílet“). V té chvíli mě to naštválo – kde a v čem to žijeme, jestli se někomu vyhrožuje za to, že si sedne s jinými lidmi ke stejnému stolu, nebo za to, že se vůbec baví s lidmi jiné víry, z jiného kulturního prostředí? Jestli se takto vzbuzuje v lidech strach, nenávisť? A rozhodla jsem se, že tuto akci podpořím aktivně – svou přítomností i praktickou pomocí.

Sál v prvním patře se zaplnil asi 50 lidmi, dospělými i dětmi. Naproti vchodu do domu nějakou dobu stála policejní hlídka, ale protože se nakonec díky Bohu nic nedělo, zase odjela. Mezi přítomnými bylo několik mladých i starších žen v hidžábu, několik mužů arabského vzezření, asi dvě Romky, zbytek byli nejspíš Češi, pár lidí z našeho sboru, z církve. Židy jsem neidentifikovala, ale možná tam také nějací byli. Seděla jsem u stolu s několika mladými muslimskými dívkami z Malajsie – studují u nás medicínu, mluví spíš anglicky než česky, srší mládím, jsou milé, zvědavé, fotí se ostošest iPadem a pořád se smějí. Povídáme si o tom, co děláme, odkud jsme. Romská paní středního věku pracuje v centru, kam se chodí vzdělávat romské i bílé děti, se zápalem vypráví o své práci. A krásná Romka Ivanka Mariposa zazpívá a trochu zatančí a mluví

anglicky s legračně českým přízvukem, no asi jako já. Došlo i na diskuse o koránu a bibli, o tom, jak kdo přišel k víře, o rozdílech mezi katolictvím a evangelictvím (no schválně, uměli byste ty zásadní rozdíly vysvětlit anglicky mladým muslimkám z Malajsie, které o tom skoro nic netuší? Já to vzdala, že to je „too difficult“). Jídlo je výborné a je ho hodně, ochutnat lze pokrmy, na které člověk není zvyklý. Kolem běhají děti, pak už trochu zlobí a nudí se, arabský tatínek s plackou HATE FREE je z toho stejně na nervy jako český bez placky, a tak nese honem mamince kabelku, že jako už jdou, ať už přestane rozprávět.

Takže proč ne? A když všichni ti muslimové odešli a my jsme umyli nádobí a uklidili, stvrdili jsme to ještě panáčkem slivovice z Moravy.

Jana Šarounová

luj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a přikázal, aby ho k němu přivedli.

Když se přiblížil, Ježíš se ho otázel: „Co chceš, abych učinil?“ On odpověděl: „Pane, ať vidím.“

Ježíš mu řekl: „Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.“ Ihned prohlédl, šel za ním a oslavoval Boha. A všechen lid, který to viděl, vzdal Bohu chválu. (Lukáš 18,36–43)

Protož věře slepý, že on jest ten Pán, ihned dí: Pane, ať vidím. Tu dí svatý Řehoř: Hle, slepý od Pána ne zlata, ale světla žádá. Nechce nic kromě světla žádati; neboť ať cokolivěk slepý může míti, bez světla nemůže viděti, co má. Protož následujme ho, bratři nejmilejší, o němž slyšíme, že i na duši jest uzdraven i na těle. Ne falešného bohatství, ne zemských darův, ne hynoucích ctí od Pána, ale světla žádejme... Neboť právě slepému,

jenž osvícen měl býti, Ježíš ihned odpověděl: Prohlédni, víra tvá tě uzdravila... Ale již co prosícímu starci se stalo a co on učinil, slyšme! Neboť dí evangelium: A ihned prohlédl a šel za ním, velebě Boha. Vidí a následuje ten, kdož co jest dobrého, rozuměje, činí; ale ten vidí a nenásleduje, kdož vida, co je dobré, nečiní. Toto svatý Řehoř. A všechen lid, když uzřel, vzdal chválu Bohu. Též i my týž skutek Ježíšův vidouce, jdeme za ním v ctnostech, chvalme ho, velebme ho, byli-li jsme slepí na duši, sedíce podle cesty, a ne v cestě, kteráž dí: Já jsem cesta. A byli-li jsme žebráci, chleba jeho svatého těla i chleba tělesného nehodní, volej každý z nás řka: Ježíši synu Davídův, smiluj se nade mnou. A všichni vespolek vzdejme chválu Bohu Otci, Synu i Duchu svatému, jenž jest Bůh požehnaný na věky.

Seniorátní mezisborový rozhovor o samofinancování

31. ledna proběhl seniorátní mezisborový rozhovor o samofinancování církve. Z iniciativy střešovického sboru jej svolala sestra Zdena Skuhrová, seniorátní kurátorka, která program také moderovala.

Diskuse byla vedena nad sedmi otázkami připravenými střešovickým sborem, který celé setkání také hostil ve svých prostorách. Byla zarámována úvodním slovem bratra seniora Romana Mazura, ve kterém shrnuto, kterak ČCE došla k částce uvolňované z náhrad vyplacených státem na diakonické projekty, a závěrečným slovem bratra Davida Kuboně, týkajícím se práce investiční komise, která spravuje církevní majetek vlo-

žený do Personálního fondu.

Samotná diskuse se odvíjela od těchto otázek:

1. Jak vnímáme nastávající změny v životě církve spojené s postupným zastavením státní podpory ve sborech?
2. Je cesta k samofinancování nezbytně spojena s využitím restitučních prostředků?
3. Existuje ve vašem sboru prostor pro nové projekty, nové aktivity?
4. Řešili jste otázku, jestli je ve vašem sboru žádoucí učinit v tom, co již ve

stavení vložil mému otci v pravé vteřině slova určená hasičům: *Strážejte na sroubek, tam jsou důležité listiny! Hasiči okamžitě poslechli, a to právě v oné vteřině, v níž ještě mohlo být vyrváno červenému kohoutu jeho cenné sousto. Za několik vteřin by již bylo pozdě. Nedohorelé kusy dřeva spadly dolů, zasypaly záswoky skříně a udusily oheň, který by byl zničil jejich obsah. Mé vysvědčení nebylo vodou poškozeno, výkresy mají jen ohorelé okraje. U vašich to byla zřejmá Boží ochrana, řekl mi brzy po ohni klášterský pan farář Oskar Opočenský při krátkém rozhovoru na berlínském nádraží.*

Také další Vánoce prožil v Berlíně, i když by se raději vrátil domů a pomáhal rodičům budovat nový domek. Ve velkém sále „Křesťanského spolku mladých mužů“ svítila světla na vánočním stromě, zněla vánoční zvěst o narození Páně a byli obdarováni chudí a opuštění. Při vánoční slavnosti pro Slováčky – dráteníčky byl Jan Špaček požádán, aby přečetl část Evangelia a k tomu přednesl vánoční projev. Slavnosti byl přítomen také zpravodaj časopisu „Berliner Morgenpost“ a tam pak bylo možno číst i větu, že: „jeden pán jménem Spatzek měl ke Slováckům řeč“.

V Berlíně Jan Špaček nezapomínal ani na svou církev a vinohradský sbor. Psal básně pro „Evangelické listy“ a verše i povídku pro evangelický kalendář

„Orloj“. Z německého zpěvníku, který dostal od jedné rodiny v kostele, přeložil několik písní, které byly také uveřejněny v „Evangelických listech“ a pak ve sbírce „Sáronská růže“.

S Berlínem se rozloučil a po krátkém odpočinku u rodičů odjel na dvouměsíční mistrovský kurs do **Vídně**. Získal tam další cenní poznatky a zkušenosti ve svém oboru a radoval se z toho, že tam našel i spřízněné duše, a dokonce se zúčastnil práce ve spolku pro zřízení českého evangelického reformovaného sboru ve Vídni. Na krátkou zkušenou odjel pak i do **Mnichova**, ale když mu rodiče poslali inzerát vystrížený z novin, že jistá firma v Mostě přijme dělníky, napsal tam a byl přijat. Ani tam však nepobyl dlouho. Se začínající zimou ubývalo práce a také tam nenašel žádné české bohoslužby. Bylo mu ze všeho moc smutno. Ve svých Pamětech o tom píše: *„K večeru jsem si vyšel ven za město. Bylo chmurné listopadové počasí. Přišel jsem na úplně osamělé místo, kde se podle cesty pnuly vzhůru skály. V těch místech na mne padl takový stesk, že jsem spatřil jedinou útěchu v modlitbě. A začal jsem hlasitě volat k Bohu: Pane Bože, vyveď mne z tohoto města tam, kde bych Ti mohl sloužit a kde bych nebyl tak opuštěn! Věřil jsem pevně, že Pán Bůh pro mne něco učiní.“* Na odpověď nečekal dlouho, ale o tom až příště.

Jarmila Strádalová

Kázání Jana Husa na neděli Masopustní

Když se Ježíš přiblížil k Jerichu, seděl u cesty jeden slepec a žebрал. Když uslyšel, že kolem prochází zástup lidí, ptal se, co se to děje. Řekli mu, že tudy jde Je-

žíš Nazaretský. Tu zvolal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ti, kteří šli vpředu, ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smi-

Proč jsem Karlík

Je to už pár týdnů, co dávali neda-leko od míst, kde Kašpar Deburau rozesmával Pařížany, kus vpravdě tragický. Naštěstí nereprizovaný, v evropských poměrech propadák. Nikdo v okolí netleskal ani se neozývalo hlasitě „bravo“. Kulky byly opravdové, krev, smrt a strach, který se zvedl a zvedá dál také.

Doufám, že nevzbudím pohoršení vinohradských paní a dívek (či jejich cti-hodných manželů) přiznáním, že jsem Karlíkův týdeník občasně čítával. Dozvěděl se zprávu o vraždách v ulici Mikuláše Apperta, klikl jsem na odkaz „Charlie Hebdo“ a přečetl, že se server neozývá, mám prý to zkusit později. Odpoledne přineslo změnu – obrazovka zčernala a na ní bylo bíle napsáno: Jsem Karlík, tedy po francouzsku *Je suis Charlie*. A zanedlouho se černý obdélníček s textem „jsem Karlík“ objevil na stránkách Le Monde a dalších a dalších francouzských internetových novin. Nazítří se ten obrázek objevil na novinách tištěných a zcela zaplavil západní virtuální sociální realitu.

Diskuse, které se následně rozběhly, točily se okolo svobody a tolerance, okolo toho, že za kreslení nepatří nikomu kulka do hlavy, ani jinam. Zaznělo také, že když si řekneme „jsem Karlík“, vyjádříme souhlas s tímhle názorem. Alespoň v té Francii. Čeští novináři, aby českou veřejnost s Karlíkem seznámili, začali psát, jací byli ti redaktori komunisté a levičáci, a aby obrázek byl vykreslen lépe, doplnili na-

psané o hrst kreseb, vybraných, řekněme, poněkud účelově k pobouření všech možných skupin naší společnosti. A tak se v českých luzích a hájích ozvalo „ale“: Víte, jsem Karlík, „ale“ také nejsem Karlík, protože tohle je přes moc, přes čáru, přes hranu . . .

Na Karlíkových stránkách se tehdy mohlo objevit třeba: byl jsem Karlík. Nebo: Karlík je mrtev. Mohlo to tak být. Zběsilci stříleli s vědomím, že konají po právu popravu, nevraždí. Kdyby to tak bylo, Karlík by nemohl psát „jsem“. Kdyby se mu stalo po právu, ve světě, ve kterém bydlí, už by pro okolí nebyl, neměl by internetové stránky a nemohl by napsat, že „je“ a tím také napsat, že ho strach nezměnil (protože to, že by se nebál, bych mu nevěřil).

Nikdo na mě nestřílel a Paříž je na hony vzdálena. Karlíkův týdeník znám a ano, někdy tam jsou obrázky, které bych raději neviděl. Přesto si myslím, že za žádný obrázek se nemá zabíjet, a to bezpodmínečně, bez jakéhokoli „ale“. A tak mohu napsat, že jsem Karlík a že si myslím, že „ale“, které je občas slyšet, je nedobré a může překroutit hlavní sdělení. Vždyť si to představte, jak by to znělo: Souhlasím s tím, že za kreslení se nesmí zabíjet (ale tihle, ti si to možná způsobili sami, vždyť se na ty sprostárny podívejte. . .). Trochu daleko od slov: vaše řeč budí ano ano, ne, ne, nemyslíte?

Matěj Cháb

Z Pamětí Jana Špačka IV.

Šest let v Berlíně a krátký pobyt ve Vídni a Mnichově.

Jan Špaček toužil stále se vzdělávat – jak ve svém oboru uměleckém zámečnictví, tak ve víře. Rozloučil se s Prahou a po krátké návštěvě u rodičů v Ledcích se vydal vlakem do Berlína. V 10 hodin večer přijel do Děčína a noc přečkal v čekárně na nádraží. Spát nemohl. Z kapsy vytáhl knížku básní „Palmové listy“, kterou dostal od „Křesťanského spolku mladých mužů Blahoslav“ na Vinohradech při čajovém večírku na rozloučenou. Otevřel ji a zrak mu padl na slova: „Bůh s tebou! Hospodin ostríhati tě bude, když vycházeti a vcházeti budeš od tohoto času až na věky“. Ve svých Pamětech píše: „*Odcházel jsem s vděčnou vzpomínkou na ty, kteří nám hlásali to vzácné učení o lásce Kristově: na L.B. Kašpara, Jana Karafiáta, Josefa Šimšu, L.B. Marka, Pavla Havelku, B. Bašteckého, bratra to Josefa Bašteckého, Vondru, Procházku a Josefa Kloučka, který zemřel mlád a pracoval krátce, ale věrně, jak jsem o něm později četl v Evangelických listech.*“ Vzpomínal i na kazatele Aloise Adlofa, Františka Urbánka a Josefa Součka. Myslel i na ty, kteří to vzácné učení spolu s ním poslouchali. Byli to bratři: Auervek, Timoteus Kašpar, Adolf Lukl, Bukáček, bratři Kejřové se svým otcem, Kostomlatský, Kos, Košík, Procházka, Růžička, Táborský, Smetánka, Souček, Pavel Váša, K. Vilím a Záleszký, který mu jako jednatel spolku „Blahoslav“ při loučení knížku předal.

První chvíle v Berlíně.

V tomto velkém neznámém městě by

se náš mladý poutník cítil docela ztracen, kdyby s sebou neměl adresu „Křesťanského spolku mladých mužů“ v Berlíně od vikáře Josefa Šimši. Za jasné jarní neděle vystoupil z vlaku v Berlíně na Anhaltském nádraží přeplněném lidmi, kteří většinou přijeli na průmyslovou výstavu, právě v Berlíně pořádanou. Zastavil mladého muže s prosbou, aby mu poradil, kudy se dostane do Vilémovy ulice k budově „Křesťanského spolku mladých mužů“. Mladík jej vybídl, aby ho následoval, a záhy stanuli před červeným palácem, na jehož průčelí byl nápis „Christlicher Verein Junger Männer“. Jan Špaček ve svých Pamětech vzpomíná, co se dělo dále, když vkročil do tohoto domu: „*V šatně měl službu mladý muž, který mě přátelsky uvítal a začal mne podrobně vyslýchat. Ptal se na mé náboženství, národnost, na to, kde jsem dosud pracoval a proč jsem přijel do Berlína. Všechno jsem mu důkladně vypověděl.*“ Jan Špaček nikdy nevěřil na náhodu či osud, a proto ani to, že právě tento muž měl při jeho příchodu službu, nepovažoval za náhodu, nýbrž za dílo Toho, v němž skládal všechnu svou naději. Kdyby v té šatně tehdy měl službu jiný neochotný muž, kterého později poznal, sotva by se tak o něho staral. Tento však mu řekl: „*Dostanete doporučení na našeho člena, technika Remmle, vedoucího továrny na umělecké kovové předměty v Moabitu,*“ a podal mu i adresu na volný byt. „*V pondělí ráno*“, pokračuje Jan Špaček „*jsem jel do Moabitu, kde v továrně pana Krause jsem našel takové zaměstnání, jaké jsem právě hledal. Pan Remmle byl upřímný křes-*

ťan, vídal jsem se s ním pak ve spolkových místnostech. Nezapomněl jsem hned svým rodičům, jakož i přátelům na Vinohradech oznámiti, jak ta nesmírná Boží láska mne doprovázela do tohoto města.“

Berlínská léta Jana Špačka – léta intenzivního vzdělávání

Chtěl získat co nejvíce nových poznatků ve svém oboru a mimo to rozšiřoval své všeobecné vzdělání: četl náboženskou literaturu i klasiky, navštěvoval muzea, zoologickou zahradu, akvárium i hvězdárnu. Nejraději však se scházel ve spolkových místnostech s těmi, kteří na kolenou pozvedali své duše k Tomu, který řekl svým učedníkům: „*Beze mne nic nemůžete učiniti.*“ Odebíral měsíčník „*Věstník Křesťanského spolku mladých mužů*“, kde se dovídal, co vše se v tom měsíci bude ve Spolku konat. Ve velkém gotickém sále Spolku v čele s nápisem: „*Ježíš Kristus včera i dnes tentýž i na věky*“ a pod ním s pozváním: „*Pojďte ke mně všichni. . .*“ /Mt.11,28/ vyslechl mnoho zajímavých přednášek a svědectví. Například vyprávění jednoho pekařského dělníka, jak byl Spolkem vyslán do misijní školy a stal se misionářem v jižní Africe nebo přednášku jedné Angličanky, která se svým mužem cestovala po Turecku a byla svědkyní děsné arménské tragédie. Přítomen byl i arménský kněz, který se stal misionářem mezi Turky a řekl, že chce Turkům „odplatit“ za vraždění Arménů tím, že je bude přivádět ke Kristu. Prostřednictvím „Křesťanského spolku mladých mužů“ v Berlíně poznal Jan Špaček i práci misie, práci Diakonie v péči o nemocné a chudé, práci Modrého kříže v navracování opilců jejich rodinám, práci Bílého kříže ve vychvácování lidí hynoucích v bahnu neřesti i práci

Armády spásy.

Ve svých Pamětech píše: „*Šest roků prožitých ve velkém městě mne přesvědčilo, že v bouřích života jest jen jedno útočiště – Bůh a že milující Boha všechny věci napomáhají k dobremu.*“ Vzpomíná, jak jednou v práci by mu větší železný předmět, který se při opracovávání uvolnil, jistě těžce zranil hlavu, kdyby ve zlomku vteřiny nebyla jako elektrickou silou vyšinuta z původní polohy. Vzpomíná: „*V době, kdy se toto stalo, studoval na berlínské bohoslovecké fakultě bratr František Prudký, a když jsem mu tuto Boží záchranu tehdy vylíčil, děkoval se mnou Pánu ve spolkové místnosti, kam jsme oba chodili. To vše sílilo mou víru.*“ Ze všech knih, které v Berlíně přečetl, si nejvíce oblíbil knihu doktora filosofie, profesora E. Dennerta „*Náboženství přírodozpytců*“. Sám věrný křesťan píše o tom, jak největší vědci uznávali Boží jsooucnost a mnozí z nich byli opravdoví křesťané. To Jana Špačka posilovalo ve snaze přivádět lidi k Bohu.

Požár v rodné vsi Ledce

Ke konci svého pobytu v Berlíně dostal Jan Špaček zprávu od kamaráda Karla Matušky, že v jeho rodné obci vypukl velký požár a mezi chalupami, které do základu shořely, bylo i jeho rodné stavení. Později mu i rodiče v dopise vše podrobně vylíčili. Začal hořet i jejich dřevěný srub, kde ve skříni v zásuvce byly uloženy všechny jeho výkresy, sešity a vysvědčení z odborné školy. Tyto zprávy ve svých Pamětech takto zpracoval: „*Hasiči nemají dostatek vody. Hořící srub se nalézá na straně do polí, kde není řeky, ba ani studně. Ale což Pán nebe i země neporučí také žvlům, jako jsou oheň a voda? On ve zdánlivě beznadějném po-*